

ἀσημοπέταλο τό, Κάμπ. Πελοπν. (Λάστ.) — ΚΚρυ-
στάλλ. Έργα 2,125.

Έκ τῶν οὖς. ἀσήμι καὶ πέταλο.

1) Ἀργυροῦν πέταλον Πελοπν. (Λάστ.) — ΚΚρυστάλλ.
ἐνθ' ἀν.: Τὰ πόδια του τ' ἀνεμόφτερα δὲν ἐπατοῦσαν ὁλότελα
γῆ κ' ἐλαμποκοποῦσαν καὶ τὰ τέσσερ' ἀσημοπέταλά του ΚΚρυ-
στάλλ. ἐνθ' ἀν. 2) Ἀργυροῦν πέταλον ὑφαντικοῦ ἱστοῦ
Κάμπ.: Ἄσμ.

Ἀφίν' ἀσημοπέταλο, δλόχρυση σαγίττα,
καὶ βάλ-λει τ' ἀσημόσκαλο, 'ς τὸ δῶμα της ἐβγαίνει.

ἀσημοπέταλος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή³ 58.

Έκ τοῦ οὖς. ἀσημοπέταλο.

Ὁ φέρων ἀργυροῦν πέταλον: Ποίημ.

Ὅλο καὶ δρόμος κί ὅλο ἐμπρός, μὰ ὅσο νὰ φτάσω σὲ ἄκρη
τοῦ ἀλόγου ἀσημοπέταλου βαστῶ τῇ γαύρῃ ὁρμή.

ἀσημόπετρα ἡ, Μεγίστ. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ.
Βλαστ. 482 Πρω. Δημητρ. ὁσημόπετρα Πελοπν. (Καλά-
βρυτ.) Πρωπ. (Ἀράχ.)

Έκ τῶν οὖς. ἀσήμι καὶ πέτρα.

Ἡ λυδία λίθος χρήσιμος πρὸς δοκιμὴν τῶν χρυσῶν
καὶ ἀργυρῶν κοσμημάτων. [**]

ἀσημοπίρουννο τό, ἀσημοπέρονο Ἡπ. ἀσημοπί-
ρονο Ἴων. (Κάτω Παναγ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀσημοπίρουννο
πολλαχ. ἀσημουπίρουννο Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀσ'μουπί-
ρουννο Στερελλ. (Ἀράχ.)

Έκ τῶν οὖς. ἀσήμι καὶ πιρούνη.

1) Ἀργυροῦν πιρούνη πολλὰχ.: Φρ. Ἄν εἴχης γνῶσ' θά
'τρουγίς μ' ἀσ'μουπίρουννα (πρὸς τὸν δι' ἀνικανότητα ἀπολέ-
σαντα εὐκαιρίαν πλουτισμοῦ) Ἀράχ. || Ἄσμ.

Κί τὰ ἀσημουπίρουννα ξιτιμημοὺς δὲν εἶχαν
αὐτόθ.

Μάννα, σὰν ἔρκ' ὁ Κωσταντῆς βάρ' του φαγεῖ νὰ φάη,
βάρ' του κί ἀσημοπίρουννα καὶ ἀσημοκουτάλια

Κάτω Παναγ. 2) Ἀργυροῦς ἥλος Ἡπ.: Ἄσμ.

Μαλαματένια πόρτα μ' ἀσημοπέρονα.

ἀσημοπιστόλα ἡ, Πελοπν. κ.ἀ. ἀσημομπιστόλα Πε-
λοπν. (Ἀρχαδ. Πάτρ. κ.ἀ.) ἀσημοδιστόλα Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) ἀσημουπιστιόλα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ τῶν οὖς. ἀσήμι καὶ πιστόλα.

Πιστόλιον μὲ λαβὴν ἀργυρᾶν ἡ δι' ἀργύρου κοσμημέ-
νην ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἐζώστηκε ἀργυρὸ σπαθὶ καὶ δυὸ ἀσημοπιστόλες
Πελοπν.

Μάννα μουρλή, μάννα τρελλή, μάννα ξεμγαλισμένη,
τὸ τί τὰ θέλεις τ' ἄρματα, τοῖς ἀσημομπιστόλες

Πάτρ.

Πάρτε τὸ ἔρ'μο μου σπαθί, | τοῖς ἀσημοδιστόλες μου
(ἐκ μοιρολ.) Μάν.

Κίτδου μ', ποῦ τὰ 'χεις τ' ἄρματα, τοῖς ἀσημουπιστιόλις;
Αἰτωλ. Συνών. ἀσημοπίστολο.

ἀσημοπίστολο τό, ἀμάρτ. ἀσημοδίστολο Πελοπν.
(Μάν.)

Έκ τῶν οὖς. ἀσήμι καὶ πιστόλι.

Ἀσημοπιστόλα, δ ἰδ.: Ἄσμ.

Σ τὴν πόρτα τῆς παραδείσεος μὴλὰ εἶναι φυτρωμένη,
κρεμοῦν οἱ νῆες τὰ ροῦχα τους κ' οἱ νέοι τ' ἄρματά τους,
κρεμάζουνε κ' οἱ γέροντες τ' ἀσημοδιστόλά τους
(ἐκ μοιρολ.)

ἀσημοπλάτανος ὁ, ἰδ. ἀσημο- 1 α.

ἀσημοποκάμισο τό, ἀμάρτ. ἀσημοπουκάμισον Κῶς.
Έκ τῶν οὖς. ἀσήμι καὶ ποκάμισο.

Υποκάμισον ὑφασμένον ἐκ μετάξης ἀργυροχρόου: Ἄσμ.
Βάρτε της τὰ ἀσπρόρρουχα καθένα της μὲ τάξι
καὶ τ' ἀσημοπουκάμισον μὲ Χίντικον μετάξι.

***ἀσημόπουλλο** τό, ἀσημόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.
κ.ἀ.)

Έκ τοῦ οὖς. ἀσήμι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-πουλλο.

Μικρὰ ποσότης ἀργύρου: Θέλω ὀλίγον ἀσημόπον ν' ἐπ-
τάγω ἕναν δαχτυλιδόπον (νὰ κάμω ἕνα δαχτυλιδάκι).

ἀσημοπρόσωπος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 19
ΦΠανᾶ Λυρικ. 307.

Έκ τῶν οὖς. ἀσήμι καὶ πρόσωπο.

Ὁ ἔχων τὸ πρόσωπον ἀργυρόχρουν, ἐπὶ τῆς σελήνης
ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ὅμοια τὴν ὥρα ποῦ ψηλὰ κί ἀργὰ 'ς τὰ οὐράνια πλάτῃα
προβάλλει ἀσημοπρόσωπη βασίλισσα ἡ σελήνη,
μερξάζουν εὐλαβητικὰ καὶ χάνονται τ' ἀστέρια

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.

Εὐθὺς τὸ ἀσημοπρόσωπο φεγγάρι θ' ἀντικρύξῃ

ΦΠανᾶς ἐνθ' ἀν.

ἀσημορρήγλι τό, ἀμάρτ. ἀσημολλήγκριν τό, Κύπρ.

Έκ τῶν οὖς. ἀσήμι καὶ ρηγλί, παρ' ὁ καὶ ληγκρίν.

Ἀργυρᾶ ράβδος: Ἄσμ.

Ἀσημολλήγκριν τῷ ἄν γεγῆς τῷ ἄνὲ σταθῆς ὁμπρὸς μου,
ἀποῦ τ' ἀμ-μάτιν μὲπ-πεσες, ἀπρόκοπε τοῦ κόσμου.

Πβ. ἀσημομπάστουννο.

ἄσημος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄδ'μος Σκῦρ. ἄδ'μους Λῆμν.
ἄσαμος Κρήτ. ἄσαμο Καλαβρ. (Γαλλικ. Κοντοφ. Χωρίο
Ροχούδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄσημος, παρ' ὁ καὶ Δωρ. ἄσαμος.

Ὁ μὴ φέρων διακριτικὸν σημεῖον, ἐπὶ αἰγῶν καὶ προ-
βάτων Καλαβρ. (Γαλλικ. Κοντοφ. Χωρίο Ροχούδ.) Κρήτ.
Λῆμν. Σκῦρ.: Ἀσαμη προβατῖνα Κρήτ. Ἀδ'μον πρόβατον
Λῆμν. Τ' μοναστηριοῦ τὰ πράματα εἶναι ἄδ'μα Σκῦρ. Αἶγα
ἄσαμο Χωρίο Ροχούδ. Συνών. *ἀσήμαιωτος.

ἀσημὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσημος Κάμπ. Ὑπερθ. ἀση-
μότατους Λέσβ.

Έκ τοῦ οὖς. ἀσήμι.

Ἀργυροῦς ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Τρεῖς παραθύρια θενὰ βρῆς ἀσημοχρυσωμένα,

τ' ἀσημον εἶν' τῆς μάννας μου, τ' ἀργυρον τοῦ κυροῦ μου

Κάμπ.

Κούνια μου ἀσημότατη, ὅττοι νὶ μαλαματένιου,

γὰ κούνησί μου τοῦ πιδὶ ποῦ τό 'χου χαδιμένον

(βαυκάλ.) Λέσβ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσημένιος Α 1.

ἀσημοσελλωμένος ἐπίθ. Ἡπ.

Έκ τοῦ οὖς. ἀσήμι καὶ τοῦ σελλωμένος μετοχ. τοῦ

ρ. σελλώνω.

Ὁ φέρων ἀργυροῦν ἐπίσαγμα: Ἄσμ.

Ἀφέντης καβαλλίκεψε σὲ 'σέληνο μουλάρη,

σὲ 'σέληνο, προσέληνο, 'ς ἀσημοσελλωμένο.

ἀσημόσκαλα ἡ, ἰδ. ἀσημο- 1 α.

ἀσημόσκαλο τό, Κάμπ.

Έκ τῶν οὖς. ἀσήμι καὶ σκαλί.

Ἀργυρᾶ κλῖμαξ: Ἄσμ.

Ἀφίν' ἀσημοπέταλο, δλόχρυση σαγίττα,

καὶ βάλ-λει τ' ἀσημόσκαλο, 'ς τὸ δῶμα της ἐβγαίνει.

